

वा ० रा ०

॥ ६८ ॥

स्वयमाहृत्यदास्यसेइत्यनेन स्वस्यतदाहरणप्रयुक्तश्रमाभावः सूचितः ॥ १५ ॥ मातुरित्यादिकर्मणः शेषत्वविवक्षया पठौ ॥ आर्तवानि तत्तदनुभवानि ॥ १६ ॥ ततः उक्त हेतोः ॥ १७ ॥ त्वत्साहित्येन नरकोपि स्वर्गस्वद्राहित्येन स्वर्गोपिनरकइति ममनिश्चयं जानन् ॥ १८ ॥ कैकेयीवन्मथितसिद्धांतमाह ॥ अथेति ॥ अव्ययां वनवासेदोषा नगणयन्तीं द्विषतां भरतादीनां ॥ १९ ॥ पश्चाच्चद्रमनोत्तरकालं अतस्तदैव त्वद्वियोगकालएव ॥ २० ॥ किमिति विगृह्यकथनेन वनवासकालसंख्याया अतिदुस्तरत्वं ध्व

पत्रं मूलं फलं यत्तु अल्पं वायदिवा बहु ॥ दास्यसे स्वयमाहृत्य तन्मेऽमृतरसोपमं ॥ १५ ॥ न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वेद मनः ॥ आर्तवान्युपभुंजाना पुष्पाणि च फलानि च ॥ १६ ॥ न च तत्र ततः किंचिद्दृष्टुमर्हसि विप्रियं ॥ मल्लतेन च तेशोको न भविष्यामि दुर्भरा ॥ १७ ॥ यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना ॥ इति जानन्परां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥ १८ ॥ अथ मामेव मव्यग्रां वनं नैव नयिष्यसे ॥ विषमद्यैव पास्यामि मावशं द्विषतां गमं ॥ १९ ॥ पश्चादपि हि दुःखेन मम नैवास्ति जीवितं ॥ उद्भिज्ञतायास्त्वयानाथ तदैव मरणं वरं ॥ २० ॥ इमं हि सहितुं शोकं मुहूर्तमपि नोत्सहे ॥ किंपुनर्दशवर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥ २१ ॥ इति सा शोकसंतप्ता विलप्य करुणं बहु ॥ चुक्रोश पतिमायस्ताभृशमालिङ्ग्य सस्वरं ॥ २२ ॥ सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिग्धैरिव गजांगना ॥ चिरसंनियतं वाप्यमुमोचाग्निमिवारणिः ॥ २३ ॥ तस्याः स्फटिकसंकाशं वारिसंतापसंभवं ॥ नेत्राभ्यां परिसुस्तावपंकजाभ्यामिवोदकं ॥ २४ ॥ तस्मिन्तामलचंद्राभं मुखमायतलोचनं ॥ पर्यश्रुप्यत वाप्येण जलोद्धृतमिवांबुजं ॥ २५ ॥ तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखितां ॥ उवाच वचनं रामः परि विश्वासयंस्तदा ॥ २६ ॥

नयति ॥ २१ ॥ आयस्ता आयासं प्राप्ता ॥ सस्वरं सशब्दं ॥ २२ ॥ दिग्धैर्विषलिप्तवाणैः चिरसंनियतं बहुकालं सन्निरुद्धं ॥ २३ ॥ २४ ॥ सिता पूर्णमासी तत्संबन्धी अमलो राह्याद्यनुपरक्तो यश्चंद्रस्तत्सदृशं जलोद्धृतं जलमुद्धृतं यस्मात् ॥ आहिताग्न्यादिः ॥ २५ ॥ परि विश्वासयन् उज्जीवयन् ॥ २६ ॥

अ० कां०

॥ ६८ ॥